

Dáma v Orient Expresse

Príbeh inšpirovaný
skutočným životom
Agáty Christie

MOTÝĽ

Lindsay Jayne Ashford

Dáma
v Orient
Expresse

Dáma
v Orient
Expresse

Lindsay Jayne Ashford

VYDAVATELSTVO MOTÝL

THE WOMAN ON THE ORIENT EXPRESS

Copyright © 2016 Lake Union Publishing

Text copyright © 2016 Lindsay Jayne Ashford

Published by Lake Union Publishing, Seattle, United States of America.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s. r. o. All rights reserved.

Translation © Michal Zidor 2019

Design © Motýľ design 2019

Cover photo © ILINA SIMEONOVA/Trevillion Images

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2019

ISBN: 978-80-8164-188-6

*Venujem svojim rodičom
Janet a Grahamovi Moltonovcom
a svojmu bratovi Timovi.*

*Knihu venujem aj pamiatke svojej svokry
Yvonny Lawrenceovej
(20. február 1936 – 22. február 2016).*

PROLÓG

August 1963

Prichádza od rieky. Bez varovania sa vkradne do mojej záhrady. Sedím v záhone kamélií nad ústím a čakám na západ slnka. Pozorujem lastúrničiare pri brehu a pokúšam sa vymyslieť, kto zavraždí majora Palgrava. Pri rytmickom narážaní vln o breh nakoniec zaspím, preto nevidím loď, ktorá zamieri ku kotvisku.

„Pani Christie?“

Na tvár mi padne jeho tieň.

„Kto ste?“ Ihneď sa prebudím a nakloním sa k nemu. Ponerám sa naňho oproti slnku, takže mu poriadne nevidím do tváre. Poznám ho? Je vysoký a štíhly s hustou hrivou tmavých vlasov. Oblečené má tenisové šortky a na nohách sa mu trblietajú kvapky vody.

Natiahne ku mne ruku a podíde bližšie. Vtedy sa spoza neho vynorí slnko a jeho ohnivá žiara ma oslepí. Zatiaľ čo rýchlo žmurkám, aby som sa zbavila výrazných zelených kruhov pred očami, predstaví sa. Jeho meno pochádza z dávnych čias a nesie v sebe závan tureckých cigariet a horúceho púštneho vetra.

„Mrzí ma, že som vás tak prepadol.“ Jeho hlas je láskavý, pripomína lekára, ktorý oznamuje pacientovi zlé správy. „Musel som vás vidieť. Ste jediná, kto mi dokáže pomôcť.“

Neodpoviem. Začujem, ako na seba lastúrniky volajú. Ich sladké pípanie sa rozlieha po hladine vody. Prišiel si po príbeh, ktorý som podľa svojho sľubu nikdy nemala rozpovedať. Tajomstvo, ktoré sa začalo pred viac než tridsiatimi rokmi, keď som nastúpila do Orient Expressu smerujúceho do Bagdadu.

Muž ku mne prikročí ešte bližšie. Musím povedať niečo, čokoľvek, aby som sa z toho dostala. Opýtam sa ho, či si uvedomuje, že vstúpil bez dovoľenia na súkromný pozemok. Potom sklopím pohľad na kúsok trávy, ktorý nás oddeľuje, a poviem, že aj tak netuším, o čom to rozpráva. Dokonca aj mne samej to znie nepresvedčivo.

Vie dosť na to, aby ma tu našiel, aby ma aj napriek riziku zatlačil do kúta vo vlastnej záhrade. Bolo by zlé prezradiť mu to? Musím dodržať sľub, hoci je autor tajomstva dávno mŕtvy?

„Mám fotografiu.“ Siahne do batoha preveseného cez plece a podá mi ju. Dôkaz A: ja pred tridsiatimi rokmi. Keď som ešte mala driek a mohla som bez hanby plávať len v ružovom hodvábnom tielku a nohavičkách. Usmievam sa spod vejárovitého lístia, ktoré sa klenie nado mnou. Jednou rukou objímam Katharine, ktorá hľadá priamo do objektívu rovnako smelým a posmešným pohľadom, akým sa dívala aj na mňa, keď sme sa prvý raz stretli. Sme zabalené do uterákov, aby sme zakryli svoje polonahé telá, lenže naše uhladené mokré vlasy sú jasným dôkazom, že sme práve vyliezli z vôd Eufratu, tečúceho mimo záberu naľavo odo mňa.

Obrátim fotografiu na druhú stranu. Katharine tam drobným úhľadným písmom zaznamenala dátum december 1928 a slová: „Agáta a moja maličkosť v Mezopotámii. Otočím fotku naspäť a znovu zízam na obrázok. V ušiach mi hučí – v poslednom čase sa mi to stáva, keď sa mi náhle zvýši krvný tlak – a cítim, ako sa mi rozbúšilo srdce.

„Spomínate si?“ V mužovom hlase sa teraz ozýva naliehavosť. Obáva sa, že mi vek oslabil rozum. Nepochybujem o tom, že

keď ma videl driemať s pootvorenými ústami, mal na to dôvod. Lahko by som to mohla využiť a poslať ho preč s niekoľkými banálnymi historkami o svojich cestách po Blízkom východe. V skutočnosti si však na to decembrové popoludnie pamätám, akoby to bolo včera. Dokonca aj po všetkých tých rokoch sa strasiem pri spomienke na to, čo sa v ten deň stalo na púšti. A niečo v Katharininých očiach – v jej statočnom a bezočivom pohľade – ma nabáda, aby som povedala iba čistú pravdu.

„Kedy ste to zistili?“ podám mu fotku.

„Pred niekoľkými mesiacmi. Písal som vám, ale neodpovedali ste.“

Pokrútim hlavou. „Mrzí ma to. Dostávam veľa listov. Nemám žiadneho asistenta, ktorý by...“

„To je v poriadku,“ mávne rukou. „Rozumiem. Ale musel som s vami hovoriť. Chápete, však?“ Na chvíľu zaváha, zahryzne si do pery. „Môžem si sadnúť?“

Zhlboka sa nadýchnem. Potrebujem si to premyslieť. „Podme do domu, dobre? Dáte si čaj so sušienkami?“ Vezmem si palicu, podopriem sa a vstanem z drevenej stoličky. On sa však znova hrabe v batohu.

„Mám ešte jednu – ale nie je na nej napísané nič okrem miesta a dátumu. Myslel som si, že by ste možno...“ Hlas sa mu zasekne, rýchlo zažmurká a podá mi fotografiu, akoby pohľad na ňu nemohol zniešť.

Táto je ošúchanejšia než prvá. Pravý roh niekto zohol a potom vyhladil. A ostré čiernobiele farby vybledli do odtieňov sivej. Aj slová na okraji stratili farbu: Lido v Benátkach – apríl 1928.

Pred fotoaparátom pózuje skupina opálených mladých mužov a žien. Stoja v polkruhu tak blízko, že sa dotýkajú jeden druhého. Nancy je takmer uprostred, trochu naľavo.

Vlnité tmavé vlasy jej sčasti zakrýva pruhovaná baretka. Dáva sa na mňa prenikavým pohľadom, ktorý kontrastuje

s ležérnym dovolenkovým odevom: nohavicovou sukňou a blúzou. V porovnaní so svalnatým mužom po svojej pravici, ktorý ju drží za ruku a druhou objíma okolo pliec usmievajúcu sa ženu v kimone, pôsobí drobne.

Na pravom kraji polkruhu je muž vo vzorovanom župane a v plátenkách. Vidieť ho z profilu; nepozera sa do objektívu, ale na svojich priateľov. Je taký vysoký, že vidí ponad všetkých ostatných. Má krásnu tvár, hoci jeho ústa a oči vyvolávajú dojem arogancie, možno až krutosti. Zrejme je to len klam, ale pôsobí, akoby hľadel na Nancy.

„Poznáte ich?“

Mohla by som povedať, že nepoznám. Nie som na fotografii. Na jar roku 1928 som bola stovky kilometrov odtiaľ a ponížovala som sa pred súdom. Zavriem oči, aby som ten obraz dostala z hlavy. Lenže tú tvár – tú jedinou tvár – akoby som mala vypálenú na vnútornej strane viečok. Ešte aj teraz, po tolkých rokoch, ma bodá ako rozbité sklo.

„Poznáte niekoho?“

Prezradila som sa. Keby som teraz zaklamala, vedel by to. Ak to však priznám, budem mu musieť povedať všetko. Dokážem to?

„Prosím,“ vezme ma za ruku. Nestíska mi ju. Jeho dotyk je rovnako láskavý ako jeho hlas. „Ak je niečo, čokoľvek, čo mi môžete povedať, prosím vás, urobte to. Viete, dnes mi už nezostali žiadni príbuzní – nikto, kto pozná pravdu.“

Musíš mu to povedať.

Čí je to hlas? Nepatrí Katharine ani Nancy. Je mužský – ten, ktorý som sa snažila vytesniť pred tolkými rokmi, keď som nastúpila do Orient Expressu.

Mal sestru. Dnes možno aj brata. Nemôžeš ho o to pripraviť. Spomeň si, čo to spôsobilo Rosalinde.

Ach, to je naozaj šikovné, použiť vlastnú dcéru na prebudenie môjho svedomia.

Vykročím k domu a naznačím muži, aby ma nasledoval. Jediným dlhým krokom ma dohoní. Jeho úsmev by obmäkčil srdce každej ženy. Mám asi desať minút, aby som si rozmyslela, koľko mu toho chcem povedať.

1. kapitola

Október 1928 Londýn, Anglicko

Môžu nás strašiť tí, ktorí ešte nie sú mŕtvi? Týždne po tom, čo sa Agáta rozviedla s Archiem Christiem, akoby ju všade prenasledoval jeho duch. Sedela v prázdnom dome a počula jeho kroky na schodisku. V noci sa prebúdza a cítila váhu jeho tela v posteli. Otvorila skriňu a vdýchla známou vôňu mydla na holenie a cigariet, hoci jeho šaty boli dávno preč. Akoby sa jej vlastné zmysly stali súčasťou konšpirácie, ktorá sa ju snažila dohnať do šialenstva.

Výlet Orient Expressom bol pokusom o zahnanie Archieho ducha. Každému, dokonca aj sebe, navrávala, že je to len dovolenka. Prvýkrát v živote však cestovala sama do zahraničia. Všetko, čo najbližšie dva mesiace urobí, bude iba výsledkom jej vlastných rozhodnutí. Potrebuje zistiť, či to znesie. Či dokáže byť sama.

Agáta si uvedomovala, aké má šťastie, že jej na tento únik nechýbajú peniaze ani čas. Keďže práve odovzdala vydavateľovi *Záhadu siedmich ciferníkov*, nemusela byť v Anglicku a začínať desiaty román. Pôvodne plánovala vycestovať do Západnej Indie a na Jamajku, no iba niekoľko dní pred odchodom ju niečo prinútilo zmeniť plány.

Pozvali ju na večierok do londýnskej štvrte Mayfair, odkiaľ takmer odišla už po niekoľkých minútach, pretože si náhodou vypočula tlmený rozhovor. Keď v hostiteľovej zimnej záhrade servírovali drinky, žena za obrovskou papradou vyslovila Agátino meno. Ozvali sa zaskočené hlasy ďalších dvoch hostiek, ktoré tomu nemohli uveriť.

„Áno,“ zasyčala prvá žena. „Určite je to ona.“

„Tá, čo narafičila vlastnú smrť?“

„A predstierala, že stratila pamäť?“

Agáta sa pritisla ku kmeňu paprade a v tej chvíli si priala zmiznúť.

„Vraj to urobila len preto, aby predala viac kníh.“

Krátka odmlka a potom: „Čítala som článok – tuším v *Daily Mail* –, kde sa písalo, že stála daňových poplatníkov tisíce dolárov, keďže ju hľadalo toľko policajtov.“

„Najviac ľutujem jej manžela.“

„Ach, ale vraví sa, že mal milenkú!“

„Zaujímalo by ma, prečo sa rozhodla zmiznúť v takom zapadákov...“

„Netuším. Ale žasnem, že po tom podvode má odvalu ukázať sa tu!“

Agáta odtiaľ chcela utiecť, no všade bolo veľa ľudí. So skloneňou hlavou sa vydala na odchod a dostala sa na chodbu. Keby sa jej podarilo dôjsť k vchodovým dverám bez toho, aby narazila na hostiteľa, mohla by nepozorovane vyklízuť. Keď však kráčala po chodbe, niekto, kto schádzal po schodoch, na ňu zakričal:

„Pani Christie!“

Obrátila sa a uvidela vysokého šedivejúceho muža, ktorého nepoznala. S úsmevom niečo vytiahol z vrečka kabáta.

„Boli by ste taká láskavá a podpísali mi to?“

Agáta sa naňho podozrievavo zahľadela.

„Pre moju matku. Je pripútaná na lôžko a miluje vaše knihy. Keby mala podpísaný výtlačok, nesmierne by ju to potešilo.“

Bolo to *Tajomstvo sídla Komíny*. Kým Agáta ovievala stránku rukou, aby atrament zaschol, muž sa zmienil, že aj jemu sa jej príbeh veľmi páčil. Kým sa stihla spamätať, nahnali ich do jedálne, kde ju našťastie posadili medzi neho a hostiteľa.

Neznámy je vraj vojak a momentálne slúži v Iraku. Čoskoro sa zabrali do rozhovoru o tom, čo sa píše v novinách, aké objavy učinil Leonard Woolley v sumerskom meste Ur a aké tam našiel poklady.

„Vždy ma fascinovala archeológia,“ povedala Agáta. „Zavídím vám, že tam žijete. Veľmi rada by som niekedy navštívila Bagdad.“

„Ach, musíte to mesto vidieť!“ súhlasil muž. „Dostanete sa tam Orient Expressom.“

Jeho slová mali takmer zázračný účinok. Agáta mu začala mimovoľne rozprávať o tom, že videla ten vlak ako dieťa, že zazrela charakteristické modro-zlaté livreje, keď sa s matkou pred vojnou presťahovali do Francúzska. Pozorovala mužov a ženy, ktorí sa prechádzali po nástupisku s nadšeným výrazom v tvári. Pred každým vozňom ich vítali bezchybne oblečení sprievodcovia v pozore. Videla, ako do vlaku nakladajú škatule s ustricami obloženými ľadom, veľké kusy slaniny na hákoch a celé vozy rôznych druhov ovocia.

A tak sa Agáta druhý deň po večierku vybrala do cestovnej kancelárie a zrušila lístky do Karibiku. Za necelý týždeň si vybavila víza do Sýrie a Iraku a nastúpila do vlaku, v ktorom mala prekonať prvý úsek cesty z Londýna do Doveru.

Jej priateľka a asistentka Charlotte ju prišla odprevadiť. Podľa nej je veľmi nerozumné, že žena cestuje sama na Blízky východ, Agátu však poznala dosť dobre na to, aby sa jej to snažila vyhovoriť. Pri lúčení vystríhala svoju priateľku pred mužmi, ktorých v Bagdade pravdepodobne stretne.

„Radšej buď opatrná,“ radila Agáte. „Tvoje modré oči budú určite priťahovať pohľady.“

Agáta sa len usmiala, pretože ju pobavil tento nemotorný, no milý Charlottin pokus o to, aby mala zo seba lepší pocit. Vo svadobný deň, ktorý jej pripadal sto rokov vzdialený, jej Archie povedal, že má neuveriteľne krásne oči, ktoré sú ako nebo nad búrkovými mračnami. Keď po obrade vyšli z kostola, stisol jej ruku a povedal: „Sľúb mi ešte jednu vec, dobre? Sľúb mi, že budeš vždy krásna.“

Agáta sa zasmiala, pobožkala ho a priložila si ruku na srdce. „Ale mal by si ma rovnako rád, aj keby som nebola, však?“ opýtala sa. Prestal sa usmievať a odvetil: „Možno... možno áno. Ale už by to nebolo celkom také isté.“

Z nejakého dôvodu tento sľub nedodržala. Čím to je, rozmýšľala, že preňho prestala byť krásna? Tým, že porodila dieťa? Že nebola schopná zhodiť tie dve alebo tri kilá, ktoré nabrala počas tehotenstva? Alebo sa jednoducho dal zaslepiť láskou, potom sa jedného rána zobudil a uvedomil si, že si mohol vybrať lepšie?

„Nezabudni na moje turecké papučičky!“ kričala Charlotte, keď vlak zapískal.

Agáta jej zamávala cez okno a nos sa jej zaplnil sírnatým dymom z motora vlaku. Bol to pre ňu závan vzrušenia. Obracala list. Manželka Agáta Christie sa mala stať dobrodružkou Mary Millerovou.

Ranné slnko preniklo cez čipkované záclony na prvom poschodí v Connaught Mansions číslo šesť a jeho lúče dopadli na zelené kožené kufre na Nancinej posteli. Zo skrine vzala dve škatule na klobúky a položila ich na nebezpečne sa týčiacu kopu batožiny. Potom podišla k oknu. Park pod ňou sa už hemžil ľuďmi. Dve uniformované pestúnky v lesklých čiernych slamených klobúkoch tlačili detské kočiare po ceste pokrytej zlatistým lístím. Mliekar z vozu ťahaného konským záprahom niečo zakričal ponad zábradlie, jedna zo žien sa poobzerala okolo

seba, usmiala sa a pokrútila hlavou. Niekde v kríkoch zaštekal pes, z rybníka s kvákaním odleteli kačky. V dialke Nancy videla Buckinghamský palác a britskú vlajku vejúcu v slabom severozápadnom vetre. Bol to výjav, aký už nikdy nemala zahliadnúť.

S kuframi navrhšenými na posteli pôsobila miestnosť bezútešne. Z toaletného stolíka zmizlo všetko známe: pestrofarebné fľašky s parfumom, strieborný hrebeň a malé zrkadlo, krištáľové nádoby s púdom a pleťovým krémom. A drahocenná fotografia, ktorú nosila v kabelke zabalenú do šálu posiateho dierkami od molí. Keď vybrala látku s pávím vzorom, zacítila jemnú vôňu konvaliniek. Šál patril jej matke a stále z neho bolo cítiť pozostatok jej obľúbeného parfumu. To už bolo na Nancy priveľa. Z očí jej vytryskli prúdy potláčaných slz. S plačom ležala na vankúši a v hlave sa jej ozýval matkin hlas... *No tak, zlatko... skutočná dáma by sa vždy mala vedieť ovládať.*

O chvíľu pôjde dolu do salónu, kde bude za stolom s výťažkom *Financial Times* sedieť muž, ktorého sa chystá navždy opustiť. Keď prejde okolo jeho kresla, s nezájmom na ňu pozrie. Noviny odloží až vtedy, keď Redfern prinesie raňajky: varené vajcia, klobásu, huby a slaninu. Pri jedle sa jej pravdepodobne opýta, čo má dnes v pláne. V skutočnosti nikdy nepočúval jej odpovede, takže by sa vlastne vôbec nemusela unúvať klamstvom, ktoré si pripravila. Odíde do svojho klubu bez najmenej potuchy o tom, že Nancy sa chystá odcestovať na druhý koniec sveta.

Kým on bude obedovať, Nancy nastúpi do vlaku, ktorý ju odvezie do Doveru. A keď príde domov, ona už bude vo Francúzsku. Siahla do kabelky a vybrala z nej lístky, ktoré si kúpila za peniaze zo založeného diamantového náhrdelníka a náušnic, ktoré zdedila v deň svojich dvadsiatych prvých narodenín. Áno, naozaj to urobí. Nastal ten deň a ona musí nastúpiť do vlaku. Bolo to jediné riešenie. Dnes bude spať v cudzej krajine. A koncom týždňa dorazí do Bagdadu.

Nancy netušila, ako bude vyzerat' život v cudzej krajine. Všetko, čo o nej vedela, vyčítala z časopisov a listov od svojej sesternice. Ani v najdivokejších snoch si nepredstavovala, že sa usadí v meste uprostred púšte. Kam inam však mala ísť? Kto iný by ju prijal?

Pohľad jej spočinul na dvoch pestúnkach, ktoré sedeli na lavičke v parku a rozprávali sa. Prudko sa nadýchla, odvrátila sa od okna a opäť siahla do kabelky. Vytiahla fotografiu a hodvábná látka sa zošmykla na zem. Bol na nej on. Pri tom pohľade pocítila chvenie v žalúdku.

„Prosím, príď,“ zašepkala. „Prosím, nenechaj ma v tom samotnú.“

Na druhej strane Londýna vychádzala po schodoch k Britskému múzeu žena, ktorej spod klobúka vykúkali pramene svetlých vlasov. Pod pazuchou niesla výtlačok *Daily Express*, ktorý v rýchllosti kúpila od chlapca na rohu ulice. Zvyčajne si noviny nekupovala a navyše by si za normálnych okolností nezvolila tieto. Z opačnej strany ulice ju však prilákal titulok naškriabaný na prednej strane novinového stánku: *Záhada novomanželovej samovraždy*.

Keď Katherine podávala chlapcovi peniaze, nedokázala mu pozrieť do očí, lebo sa bála, že na titulnej strane novín nájde svoju fotografiu. Otvorila ich, len čo sa ocitla mimo chlapcovho dohľadu. S tenkým papierom sa pohrával vietor, preto jej chvíľu trvalo, kým našla, čo chcela. Na spodku strany bola fotografia Bertrama v plukovej uniforme. Po dvoch odsekoch sa správa končila a pokračovala na ďalších stranách. Nemohla ju čítať na ulici. Musí počkať, kým sa nedostane do múzea.

„Dobré ráno, pani Keelingová,“ privítal ju vrátnik tradičným pozdravom, a keď sa usmial, konce mrožích fúzov sa mu mierne podvihli. Prikývla a odvrátila zrak. *Videl noviny? napadlo jej. Vie o tom? Budú sa o nej rozprávať portieri pri rannom čaji?*

Sklopila zrak a vybrala sa na miesto, kde bude určite v bezpečí pred dotieravými pohľadmi. V podzemnej časti Britského múzea s celým pokladom starovekých predmetov čakajúcich na katalogizáciu sa nachádzala kancelária mezopotámskeho archeologického tímu. Modlila sa, aby tam v túto skorú hodinu nikto nebol.

Keď zistila, že miestnosť je prázdna, uľavilo sa jej. Zvalila sa do kresla a rozložila noviny na okrúhlym stole posiatom hlinenými črepinami a korálikmi z náhrdelníkov, ktoré ležali tisíce rokov pochované v púšti.

Na vnútorných stranách nenašla svoju fotografiu, len ďalší portrét svojho zosnulého manžela. Táto fotka bola novšia a vznikla v Egypte. Bol s niekoľkými mužmi, sedeli na nádvorí budovy, ktorá predstavovala jeho hlavné sídlo v Káhire. Manželov úsmev ju bodol do srdca a vyvolal v nej vinu: za to, že je nažive a on je mŕtvy, za to, že premenila sviatosť manželstva na rozsudok smrti.

Oči ju pálili, pohľadom však preletela text. Keď si všimla, s akým očividným pôžitkom novinár opisoval tú hroznú udalosť, bolo jej z toho nanič. Bertram zomrel takmer pred piatimi rokmi, trvalo však dlho, kým sa uzavrel súdny proces. Varovali ju, že počas vyšetrovania možno bude musieť svedčiť – čoho sa nadovšetko desila –, nakoniec sa však nemusela osobne zúčastniť na súde. Súdny lekár prijal jej písomné vyhlásenie o tom, čo sa stalo.

Podľa verdiktu spáchal plukovník Bertram Keeling samovraždu, pretože nebol celkom pri zmysloch. Správa zdôrazňovala, že svojej krajine slúžil s vyznamenaniami počas svetovej vojny. Mnohí muži sa z bojov vrátili s narušenou myslou. Bolo ľahké hádzať vinu na vojnu – lenže tá nebola pravým dôvodom, prečo sa Bertram zastrelil. Vedela to a aj novinár zrejme niečo vytušil. Závery súdneho lekára označil za sklamanie a svoju správu okorenil zlomyseľnými narážkami. Prečo by vraj páchal samovraždu muž, ktorý bol ženatý len šesť mesiacov?

Nikto nikdy nepríde na skutočný dôvod, pretože ona bola jediná žijúca osoba, ktorá ho poznala. Lekár – ten hlúpy, sprostý človek – tiež zomrel len niekoľko týždňov po Bertramovi, vraj na cholera alebo týfus, či niečo také. Nieкто by možno povedal, že to bol boží trest.

Katharine zložila noviny a hodila ich do koša v rohu miestnosti. Vrhla sa medzi regály plné kníh, vytiahla z nich tri tenké zväzky a vložila si ich do kabelky. O desať minút už bola vonku, zišla po schodoch a zastavila si taxík. O hodinu bude sedieť vo vlaku, ktorý ju odvezie ďaleko od otravných reportérov a čitateľov bažiacich po cudzích nešťastiach.

V taxíku zatvorila oči a predstavila si krajinu púští, po ktorej tak túžila: rozľahlé piesočnaté plochy, čistú modrú oblohu, vôňu horiaceho dreva a koreneného mäsa, zvučné rytmické zvolávanie na modlitbu pri východe slnka. Nasledujúci týždeň v rovnakom čase bude tam.

Samozrejme, najprv musí vybaviť tú druhú záležitosť – svadbu v Bagdade. Pri myšlienke na ňu ju zamrazilo.

Keď Bertram zomrel, ani jej nenapadlo znovu sa vydať. Povýšeneckí sponzori vykopávok jej však nedali inú možnosť. V spoločnosti plnej mužov jej dovoľia naďalej pracovať iba pod podmienkou, že sa vydá.

Žiadosť o ruku od archeológa prijala s jedinou, no zásadnou podmienkou: ich manželstvo nikdy nebude naplnené. Prekvapilo ju, že po krátkom zaváhaní súhlasil. Určite veril, že keď sa zosobášia, presvedčí ju, aby zmenila názor.

Úbohý blázon. Počula Bertramov hlas tak jasne, akoby sedel vedľa nej. Keby to len vedela. Keby šla za lekárom pred ich svadobnou nocou...

„Idete niekam, kde je pekne, slečna?“ Taxikár narušil prúd jej myšlienok.

„Na Blízky východ,“ odvetila. „Do Mezopotámie.“

„No zbohom! Z Viktórie sa dá ísť tak ďaleko?“

„Samozrejme. Vystúpite z vlaku v Doveri a v Calais nastúpite do Orient Expressu. Železnica vedie až do Damasku. Odtiaľ sa cez púšť odveziete do Bagdadu.“

„Ako dlho to trvá?“

„Iba päť dní.“

Päť dní a nocí. Koľko hodín bude mať pre seba? Menej než sto. Nie je to veľa na to, aby vymyslela, ako udrží svojho nového manžela mimo vlastnej postele.